

בנ' האידיאל ליטראטור

בראשית כה תולדות

१८

ה ויצא הַרְאָשׁוֹן אֶדְמוֹנִי בָּלֵן פְּאֵתָה שְׁעָר וַיָּקָרָא
שְׁמָו עֲשֹׂו: כ וְאַתְּרִיכֵנִי יֵצֵא אָחִיו וַיַּדַּו אָחֹת בַּעֲקָב
עִשּׂו וַיָּקָרָא שְׁמָו יַעֲקֹב וַיַּצְחַק בְּנֵשֶׁשִׁים שְׁנָה

בגדת אחים: 2. **זאת** היא אחותיו וגורה. קמעמי מדריך לגדת בגדתו של פצומו נדין טהרה מומ� זו לנכזנו. עוקב נולר מטיפלה לרשתנו ונעטו מן הצעמיס גל ולבגד מטפולה שליטה קלאס מון כה צמי הצעמיס וו שאל או טכממת לרשתנו כליה לרשותנו וכונכמתה לרשותנו מונת רשתנו נמנת עטנו בגנוול כהמלוונה גול לרשתן ויעקוב גנוול לרשתנו יגול למזרון יעקב כה לנכזנו סיון לרשותן נלדדה כרכזון נלארס ופטור לח רמתה ויטול לח סוכנויות מן סדיין.

כט

התקיינם שבעולם הם לעולם תולדות הכהרת, כי כן יסד השם ית' בעולמו שתחתי הקילפה קודמת לפרי וההכרה של הרוע יהי הסבה לעודר לבקש את הטעוב ולמוציאו. (ק"ג, ט"ה)

جواهر

אשר אחריו יבא עד רעיון המבוגדים הראויים להשמיע בכל טוב, להיות לבסיסם לחיקם הותננים והמוסרים של האדם בכל עניין חייו. וזה היא ברייתו של עולם בכל גווניה, וולעולם לא יוכל אדם לזרוק את המחשבים לגורמי, כי מותם יבא אל האורה. הומיו מושל בנו, ואנו צריכים דוקא מזמן השכתו לבא אל דורך חכמה המaira, מעיקרה השוכן והדר נהורא.

(ՀՐԱՄԱ ԴԱԿ թէ)

האדם מכיר בתחילת את מה שנחוץ לו ואת התשפעות הבאות מהAKERIM החצוי נוד אשר יבוגר ככלו לבוא לידי המדרגה הפנימית לחכיר את עצמו ואת אופיו ואנו ופשו ואחת מהותו היסודי, והעם בכללו למורם מה שבתו אוצר רוחנו מונחים גנויים היקרים בכלל שלמותו, כציפות שאלות מעשיות לא יכול הרוח להתגלג מהן עמוקין, וסודות טהורות באות בראשונה ומהחותן לבכ פועל בחיקם המשער של סדרי ההתעוררות הלאומית, וрок אחריו הרת מכשוליהם, ואחרי פגישת צור מכשול רבים בחיי הכלל ובמכלולה של ההתעוררות הלאומית, מוכנים אנו בידי תנועה יותר عمוקה, יותר עצמית, יותר וויתר מקורית, בניה ומיידם העמודה של הכרת ציבינגו האמיתי מתוך עומק גשمة עמנו וטוהר רוחנו.

(10) הרכינה, מומחי

בכל מהלך של חיים, החול הוא מתעורר תחלה ואוח"כ מוכרת הקודש
ההעורר, להשלים את תחתית החול, לעדנו ולהעילו מכBOR ומטמיון. אווי ל-
חול אם יחשוב להשתמש בכך בכורתו, ככח מה שיצא הרא תחלה לאו
יעולם והמפעל, כאמור על-ידי זה: "אני ואפסי עוז", ולא יחפץ לדעת מ-
קדוש מזיו יקרו והופעתו אורה. אווי לו לקודש אם יאמר: "מהادر שיצא התו-
בתתולה לעולם, הרי השיג את גבולי". על-כן אני וק' ללחוט נגزو אדע, להרין
את אשר יבנה, לעקור את אשר יטע". תוכן החיים והשקפת ההוויה כבו-
ימדונו אחרית, לנMRI אחרית. הגורל ככח הו: החול ידרוך בתחלתו על נ-
חמים. אמרת הדבר שכתובותיו, מן הקודש ועלין, קודשי-הקדושים, הו
גם בראשית מצעדיו. אבל בבהירות והכרה אין ערכי הקודש מוכרים (נ-
בראשית הופעתו של החול, ואחריו הצעדים הראשונים של החול מוכ-
קדש לבוא, להאיר באורו ולהופיע בכבورو). (א"צ פ"ג ז)

ויצא הראשון. בכל בריה

שבועולם הקליפה קדמה לפני, כמו יעקב ועשו, יצא עשו בראשון. אף שיעקב קדם ליצירה, מכל-מקומם קדם עשו תחילת יצאת, כי עשו נתן העולם הזה ויעקב העולם הבא. וקדם ליצירה, כי תחילת המחשבה היא סוף המעשה בענין הצללית, ותוכליות העולם הזה היא העולם הבא. (*פרוט הגדה*)

א"ל מ"ט עי"ז מסגן בראש עדרא והדר אמריו. א"ל כבוריתו של עולם, מעיקרא השוכן והדר נהוֹרָא. חי הרים, הם ההרים המביאים את האדם לידי התבוננות שכילת בריאה, התבוננות פנימית, לא הקרנית עשויה ומלאותיה. חיים שהשיזוֹף עם הטבע גדול הוא מאד, ואין עבודה רבה, המפרקת את הגוף ומטבעה את כל הגוף בעמומי הומריות בתכניתה של עובdot האדמה הרגילה, נמצאת בעבודות המרעה. ע"כ היו אבותינו, החשובים הנדולים של משפחת האדם, רועי צאן.

הדרך של התעלות המתחשבת מתחיל הוא תמיד מרזענות עמודים, מחשבות מטרוטשות, שמן התכוונה הערפליית שבhem מתנסה רק ענן גדול של דמיון, אבל בחומו אווצר גדול נמצא, שברבות הימים המתחשבה מהברות ומוחך החושך יבא הארץ. המעדן הקבוע של העאן בכלתם בעדור, מסכים הוא עם סדרי המתחשב האנושית, עוזרים הם הענינים זה לזה.

אלמלא היה הרים הראשונים, לא הייתה לנו

מחשבה אחת ברורה וצלולה, ואלמלא גמהשבות העורפלויות, שהן ממלאות את הנפש בתהילה תמיד, לא היה שום מקום לכל אותו הרוכש של האות השכל שיצא אל הפעול. וזה נהוג תמיד, מתפרצת היא הקבוצה המחשכית הפוזיה, דוגמת עדר עזים שחזרות יוצאות בהולות, ומרקיבות את צבא הדיעון המישב, שرك ממנה TABA האורה. מתאיימה היא לפוי וההוכונה של החזון שמרתושים בכל עת בחני הריםם למראת העדר שבו כל מעניין, לתוכנות סדרי המחשבות ההולכות וועלות, יוצאות מתוך עדר הבמשנו במלוא מתשרים שהוא מבדים לבא. עד